

NAAR DE BRON VAN DON BOSCO'S CHARISMA

Sacro Cuore: feest van het Heilig Hart van Jezus

In de evangeliën vind je niet zo vaak passages waar Jezus spreekt over zichzelf. Hij doet dat wel in Mt 11,28-30 waar Hij zegt: “Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van Mij, **want ik ben zachtmoedig en nederig van hart**. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” Het woord ‘hart’ is hier uiteraard niet letterlijk bedoeld. Al van oudsher staat het hart symbool voor het innerlijke van de mens. In het Oude Testament (1 Samuël 16,7) lezen we: “God ziet niet zoals een mens ziet; een mens kijkt naar het uiterlijke, maar de Heer kijkt naar het hart.” Bij Matteüs verwijst het ‘hart’ dan weer naar de overvloed van liefde, van zachtmoedigheid en nederigheid waarmee God - door Jezus heen - ‘levenskracht’ schenkt opdat we de last van het leven kunnen dragen. Zo werd het hart van Jezus het symbool van Gods liefde voor de mens.

De verering van het Heilig Hart van Jezus had al een eeuwenlange traditie, maar in de tweede helft van de 17de eeuw werd ze in een stroomversnelling gebracht door zuster Margharetha-Maria Alacoque van het klooster van de Visitandinnen (deze orde werd gesticht door Franciscus van Sales) in het Franse Paray-le-Monial. In 1856 (tijdens het leven van Don Bosco) werd het feest officieel erkend door paus Pius IX en op de kalender geplaatst op de derde vrijdag na Pinksteren. Nog tot ver in de 20ste eeuw zou de verering van het Heilig Hart een belangrijke plaats krijgen in de geloofsbeleving van velen. De oudere lezers zullen zich vast nog de Heilig-Hartbonden herinneren.

In zijn boekje *Il cattolico provveduto* benoemde Don Bosco de woorden van Jezus (Ik ben zachtmoedig en nederig van hart) als de meest authentieke bron van de verering van het Heilig Hart van Jezus. Deze verering, aldus Don Bosco, was al zo oud als de Kerk die door Jezus zelf uitgenodigd werd om Zijn zachtmoedigheid en nederigheid na te volgen. Deze Kerk, zo vervolgde Don Bosco, voelde een diepe verering voor het “allerbeminnelijkste hart van haar goddelijke Verlosser, een hart dat zo brandde van liefde voor de mensen dat het zelfs in staat was de meest vreselijke dood te ondergaan om de mensen toegang te kunnen verlenen tot het Paradijs.”

Don Bosco zou nog op een andere manier te maken krijgen met de verering van het Heilig Hart. Paus Pius IX had namelijk het plan opgevat om in te spelen op de sterke Heilig-Hartdevotie van die tijd door in Rome een majestueuze ‘Sacro Cuorekerk’ te bouwen, vlakbij het centrale station ‘Termini’. Om allerlei redenen, onder meer financiële, slaagde men er echter niet in om dit enorm project te realiseren. De paus stierf en zijn opvolger, Leo XIII, gaf Don Bosco in 1880 de opdracht om ‘met eigen middelen’ deze kerk te bouwen. Don Bosco aanvaardde, maar het zou hem op zijn oude dag bijzonder veel energie en geld kosten. Veel van zijn laatste reizen stonden in het teken van deze kerk: naar Rome om de werken op te volgen en naar vele andere bestemmingen om gelden in te zamelen. Uiteindelijk kon het heiligdom ingewijd worden in 1887. Wie Rome bezoekt en aan het station ‘Termini’ komt, moet beslist even binnenlopen in deze prachtige kerk!

Wilfried Wambeke